

کمپین یک میلیون امضا: تغییر برای برابری در ایران

بینش و انگیزه

مشارکت زنان ایرانی در جنبش‌های سیاسی اجتماعی تاریخ طولانی دارد که به قرن‌ها پیش بر می‌گردد. مبارزه زنان به همراه مردان علیه دیکتاتوری و مداخله خارجی‌ان‌طلبی نهضت تنباکو (۱۲۶۸ خورشیدی- ۱۳۰۷ قمری) نشان‌گر حضور زنان در صحنه اجتماعی سیاسی می‌باشد. طی انقلاب مشروطه (۱۳۲۴ قمری) نیز جنبش زنان به طور سازمان‌دهی‌شده‌ای به مبارزات خویش ادامه داد که بالا رفتن آگاهی‌سیاسی و سواد میان زنان از طریق تأسیس مدارس، انجمن‌ها و نشریات زنان از جمله دستاوردهای جنبش زنان در آن زمان بود.

پس از آن که رژیم پهلوی در سال ۱۳۰۴ خورشیدی به قدرت رسید، تلاش زیادی برای مدرنیزه کردن ایران نمود که از جمله مهم‌ترین این تلاش‌ها ایجاد نظام آموزشی نوین، افزایش سطح سواد و مشارکت زنان در عرصه عمومی بود. در دوران پهلوی حقوق زنان در زمینه‌های مختلف از مشارکت سیاسی تا حقوق خانواده گسترش یافت. در سال ۱۳۴۱ حق رای به زنان اعطا گردید. در سال ۱۳۴۶ نیز با تصویب قانون حمایت خانواده، تحول بزرگی در قانون خانواده به وقوع پیوست که در منطقه خاور میانه بی‌سابقه بود و طی اصلاحات سال ۱۳۵۴ نیز حقوق زنان در خانواده بار دیگر ارتقا یافت. در اموری چون طلاق، حضانت کودکان، تعدد زوجات که تا پیش از این مردان اختیار مطلق داشتند، دادگاه‌ها صلاحیت پیدا کرده و اختیار مردان محدود گردید. همچنین سن ازدواج دختران از ۹ سالگی به ۱۸ و سن ازدواج پسران از ۱۵ سالگی به ۲۰ سال افزایش یافت. [1] علاوه بر حضور در صحنه اجتماعی، زنان مشارکت سیاسی بالایی نیز در حکومت داشتند به طوری که زنان توانستند ۲۴ صندلی در پارلمان را از آن خود کنند و در پست‌های دیگر حکومتی به عنوان شهردار، سفیر، معاون وزیر و اعضای شورای شهر... ایفای نقش نمایند. [2]

اما پس از انقلاب اسلامی در سال ۱۳۵۷ تمامی این دستاوردها یک شبه از دست رفت و وضعیت حقوقی زنان دچار پس رفت شد. بسیاری از مواد قانون حمایت خانواده در عمل ملغی گردید، حجاب اجباری شد و تفکیک جنسیتی در بسیاری از مراکز عمومی اعمال گردید به طوری که طی ۴ سال پس از انقلاب تفکیک جنسیتی در مدارس ابتدایی و راهنمایی نیز اعمال گردید. همچنین حجاب اجباری به صورت قانون درآمد به طوری که تبصره ماده ۶۳۸ قانون مجازات اسلامی، مجازات حبس و جزای نقدی را برای بی‌حجابی پیش‌بینی کرد. به علاوه طبق قانون مجازات اسلامی، دیه زنان نصف مردان گردید. [3] در ارتباط با تصویب چنین قوانینی شیرین عبادی اعتقاد دارد این قوانین ما را به ۱۴۰۰ سال پیش

برگرداند، زمانی که سنگسار زنان برای زنا و قطع عضو برای سرقت مجازات های مناسبی به حساب می آمدند. [4]

راه های زیادی برای رسیدن به هدف مشترک وجود دارد.

- نوشین احمدی خراسانی

طی سال های اول پس از انقلاب، زنان آزادی خواه تظاهرات هایی را علیه حجاب اجباری، تفکیک جنسیتی برگزار نمودند و همیشه قوانین تبعیض آمیز را مورد نقد قرار می دادند. اما در این دوران به دلیل سرکوب شدید حکومتی جنبش زنان فاقد نظم سازمان دهی شده بود [5]. بسیاری از زنان علی رغم میل باطنی خود مجبور به سکوت گشته و گروه های چپ نیز زنان را به عقب نشینی از خواسته های خود برای رسیدن به اهداف بزرگ تر فرا می خواندند. در نتیجه بسیاری از زنان تحصیل کرده به انزوا کشیده شده بودند تا این که در سال ۱۳۸۵ با آغاز کمپین یک میلیون امضا، حرکت زنان برای اولین بار به صورت منسجم درآمد. ۳ سال قبل از شروع کمپین، تلاش زنان در سطح بین المللی مطرح شد. پس از آن که در سال ۱۳۸۲ جایزه صلح نوبل به شیرین عبادی تعلق گرفت، فمینیست های ایرانی یک سری جلساتی را در خصوص حقوق زنان برگزار کردند که در نهایت منجر به برگزاری تظاهراتی مقابل دانشگاه تهران در تاریخ ۲۲ خرداد ۱۳۸۴ گردید. این تظاهرات توانست بیش از ۶۰۰ فعال از زن و مرد را دور یکدیگر جمع کند. یک سال بعد در چنین تاریخی تظاهرات دیگری در میدان هفت تیر تهران برگزار گردید که توانست حمایت بسیاری از فعالان حقوق بشر داخل و خارج از جمله عفو بین الملل را به خود جلب کند. تظاهر کنندگان "خواستار اصلاح قوانین به خصوص قوانین تبعیض آمیز خانواده بودند." [6] در این حرکت، فعالان جنبش زنان دست به ابتکار زده و جزوه "تاثیر قوانین بر زندگی زنان" را در تهران پخش کردند. [7] علی رغم مسالمت آمیز بودن تظاهرات، نیروهای امنیتی با باتوم و گاز اشک آور به شرکت کنندگان حمله کرده و ۷۰ نفر را دستگیر کردند. [8] در خصوص این تظاهرات، یکی از مؤسسان کمپین چنین می گوید: "ما اصلا تصورش را نمی کردیم که با چنین مقاومتی رو به رو شویم ... خواسته های ما کاملا ابتدایی بود." [9]

دو ماه بعد یعنی در تاریخ ۵ شهریور ۱۳۸۵، ۵۴ نفر از فعالان جنبش زنان پشت درهای بسته مؤسسه خیریه رعد، کمپین یک میلیون امضا را آغاز نمودند. [10] در واقع کمپین آغاز حرکتی منسجم بود در اعتراض به قوانین تبعیض آمیز علیه زنان از طریق آموزش و بالا بردن آگاهی عمومی نسبت به وضعیت حقوقی زنان، جمع آوری امضا و فشار بر قانون گذران برای تغییر این قوانین.

اهداف و مقاصد

هدف اولیه کمپین لغو قوانین تبعیض آمیز علیه زنان در ایران می باشد و در نهایت تغییر هنجارهای فرهنگی اجتماعی تبعیض آمیز در جامعه. از آن جا که رهبران کمپین می دانستند جنبش زنان نیاز به حمایت عموم مردم در مقابله با دولت

دارد، آن‌ها تصمیم به جمع‌آوری یک میلیون امضا نمودند. جمع‌آوری امضا وسیله‌ای بود برای ایجاد همکاری میان بخش‌های مختلف جامعه. کمپین در صدد ایجاد تغییر از پایین به بالا بود که برای رسیدن به این مقصود، دو راه را مد نظر داشت یکی آموزش عمومی و دیگری ارتقا گفتگو میان گروه‌های مختلف جامعه. جمع‌آوری امضا راهی بود برای ایجاد ارتباط قوی میان مردم عادی و روشنفکران جامعه.^[11] از میان چنین همکاری، جنبش نیازهای زنان را شناسایی کرده و صدای آن‌ها را به گوش جهانیان می‌رساند.

تنها ظرف یک سال کمپین در سراسر کشور گسترش یافت و علاوه بر تهران، شهرهایی چون تبریز، اصفهان، همدان، گرگان، زنجان، کرج، یزد و کرمانشاه از جنبش حمایت کردند که این امر بیان‌کننده این واقعیت است که خواسته تغییر قانون تنها منحصر به گروه کوچکی از جامعه نیست.^[12] علی‌رغم این که دولت بسیار تلاش نمود تا فعالیت‌های جنبش زنان را محدود کند و نوشته‌های فعالین را سانسور نماید، اعضای کمپین به خوبی توانستند آگاهی عمومی را نسبت به حقوق زنان افزایش دهند و اندیشه برابری اجتماعی را در جامعه ارتقا دهند به طوری که خواسته برابری جنسیتی به طور عمومی در جامعه مطرح گردید.^[13] یکی از مهم‌ترین دستاوردهای کمپین، اصلاح قانون ارث در سال ۱۳۸۷ بود که طبق آن زنان می‌توانند از قیمت زمین نیز ارث ببرند، چیزی که طبق قانون مدنی ۱۳۰۷ از آن بی‌بهره بودند. همچنین در خرداد ۱۳۸۷ مقررات مربوط به دیه دستخوش اصلاحاتی شد بدین ترتیب که در تصادفات تحت پوشش بیمه دیه زن و مرد برابر گردید. همچنین، در نتیجه اعتراضات وارد بر لایحه حمایت خانواده که توسط دولت احمدی نژاد در سال ۱۳۸۶ پیشنهاد شده بود، سرانجام مجلس در تاریخ ۸ شهریور ۱۳۸۷ مواد ۲۳ و ۲۵ لایحه را حذف نمود. ماده ۲۳ لایحه تعدد زوجات را بدون رضایت زن اول برای مردان مجاز می‌دانست. برطبق ماده ۲۵ نیز زن موظف بود در بدو ازدواج مالیات مهریه خود را بپردازد.

یکی از مهم‌ترین فعالیت‌های کمپین گفتگوی رودررو با زنان در خانه‌ها و مکان‌های عمومی می‌باشد. کمیته آموزش کمپین، مسائل حقوقی مورد توجه کمپین، روش‌های برقراری ارتباط با مردم و جمع‌آوری امضا را به فعالین آموزش می‌دهد. این دوره‌های آموزشی فعالین حقوق زنان را آماده می‌کند تا بتوانند این آموزه‌ها را به دیگران انتقال دهند.^[14] این رویکرد آموزشی موجب پیوند کمپین و جنبش دانشجویی گردیده تا پیام برابری خواهی را در کل نظام آموزشی گسترش دهد.^[15]

جزوات کمپین مسائل حقوقی مورد توجه کمپین را مورد بحث قرار می‌دهند که عبارتند از: حق ازدواج، طلاق، حضانت، برابری در روابط خانوادگی، اعطاء تابعیت به فرزند، دیه، ارث، شهادت، دسترسی به پست‌های بالای مدیریتی، سن مسئولیت کیفری، قتل‌های ناموسی، سنگسار و حجاب اجباری.^[16]

پس از جمع‌آوری یک میلیون امضا، کمپین خواسته اعتراضی خود مبنی بر تغییر قوانین تبعیض آمیز را همراه با امضاها تقدیم مجلس می‌کند و همان‌طور که در بالا اشاره شد در مواردی مذاکرات فعالین کمپین با نمایندگان به نتایج مثبتی رسیده است. کمپین همچنان به جمع‌آوری امضا ادامه می‌دهد و جهت نشان دادن حمایت گسترده مردمی، امضاها را لاین نیز پذیرفته می‌شوند هر چند که در سطح رسمی مورد استفاده قرار نخواهند گرفت.

کمپین یک میلیون امضا ابتدا با حضور ۵۴ نفر بنیان نهاده شد. حقوق دانانی چون شیرین عبادی به همراه فعالان برجسته حقوق زنان و روزنامه نگارانی چون نوشین احمدی خراسانی، نرگس محمدی، پروین اردلان، ژیلای بنی‌یعقوب، فریبا داودی مهاجر و بهاره هدایت در میان این افراد بودند. [17] همچنین هنرمندان مشهوری همچون تهمینه میلانی، پوران درخشنده، رخشان بنی اعتماد و سیمین بهبهانی نیز حمایت خود را از کمپین اعلام کردند.

علی‌رغم حضور چهره‌های شاخص، کمپین به صورت کاملاً مردمی اداره می‌شود بدین صورت که سعی می‌شود از مدل رهبری سنتی سلسله مراتبی اجتناب شود چرا که به عقیده فعالان کمپین، چنین سیستمی نمی‌تواند اجازه مشارکت عمومی را برای افراد عادی جامعه به خصوص جوانان و زنان کم درآمد فراهم آورد. [18]

با توجه به حمایت گسترده از کمپین و پیوستن گروه وسیعی از مردم، کمپین تصمیم گرفت تا به اعضا درجه ای از خود مختاری اعطا کند چرا که به عقیده نوشین احمدی خراسانی راه های زیادی برای رسیدن به هدف مشترک وجود دارد. [19] کمپین از اعضا می‌خواهد تا تنها بر اصول اساسی کمپین پایبند باشند تا از پراکندگی اعضا جلوگیری شود. [20] به عقیده کمپین یک فرمول مشخص برای برقراری ارتباط با گروه‌های مختلف وجود ندارد و تنها اصول اولیه کمپین باید مورد احترام قرار گیرد. تنوع در مخاطبین مسلزم تنوع در راه‌های برقراری ارتباط با مخاطبین می‌باشد. بیانیه کمپین، جزوه حقوقی تاثیر قوانین بر زندگی زنان و کلیات طرح یک میلیون امضا برای تغییر قوانین تبعیض آمیز، سه سند اصلی هستند که تمامی فعالیت‌ها می‌بایست بر مبنای آنها باشد و اعضا می‌توانند از این اصول به طریق خویش پیروی کنند، به طور مثال از طریق روزنامه نگاری یا فعالیت‌های هنری. [21] همان طور که یکی از اعضای کمپین می‌گوید: "باید در هر شهری با توجه به پتانسیل شهر و توان کنشگران آن به گسترش برابری زنان و مردان همت کرد... در واقع در هر کجا که خواهیم کمپین را بکاریم، باید با توجه به شرایط جغرافیایی و اجتماعی آن جا عمل کنیم تا به بار بنشیند. به همین دلیل باید با کنشگران بومی آن جا رفت و آمد داشته باشیم، آن‌ها در سایت های کمپین بنویسند و ... من فکر می‌کنم اگر کمپین در شهرهای بزرگی مثل تبریز و رشت و اصفهان موفق بوده به این دلیل بوده که کنشگران خوبی در آن شهرها دارد." [22]

کلیه افراد چه در داخل و چه خارج از کشور می‌توانند به کمپین بپیوندند. کمپین هم اکنون در ۲۰ شهر ایران و ۱۰ کشور دیگر فعال می‌باشد. جهت راه اندازی کمپین در یک شهر، می‌بایست با کمیته شهرها هماهنگی به عمل آید. کمپین استقلال کمیته‌ها و گروه‌های محلی را مورد توجه خاص قرار می‌دهد. [23] گروه‌های کوچک می‌توانند خود در تصمیم گیری مشارکت داشته و در چنین شرایطی در واقع مردم و گروه‌ها مسئول فعالیت‌های خود می‌باشند به صورتی که کسی نمی‌تواند حوزه مشخصی را به صورت انحصاری برای خود در بیاورد. [24]

« جنبش زنان مانند قطرات باران است که کم کم به رود تبدیل می‌شود. کمپین در ابتدا به صورت زمزمه‌ای بوده در میان فعالان حقوق زنان و کم کم تبدیل به موجی از صداهاى مختلف گردیده که همراه با یکدیگر به آن سوی مرزها نیز گسترانید شده است.

- مهناز افخمی

طبق گزارش خانه آزادی، از سال ۱۳۵۷ حاکمان مذهبی در ایران آرمان‌های دموکراتیک مردم ایران را با شدت تمام سرکوب کرده اند. [25] رهبر جمهوری اسلامی که طبق قانون اساسی بالاترین مقام کشور است، کنترل نیروهای امنیتی را به طور کامل در دست دارد. در سال ۱۹۹۳ مجمع عمومی سازمان ملل متحد طی قطعنامه‌ای نگرانی خود را نسبت به آمار بالای اعدام‌ها، شکنجه، عدم اجرای عدالت، عدم حاکمیت قانون، رفتار تبعیض آمیز با شهروندان، محدودیت‌های وارده بر آزادی بیان، فکر، عقیده و مطبوعات، ابراز کرد. [26]

مطابق گزارش خانه آزادی، پس از آن که محمود احمدی نژاد در سال ۱۳۸۴ به ریاست جمهوری رسید، حقوق سیاسی و آزادی‌های فردی در وضعیت بسیار اسفناکی قرار گرفت و جامعه مدنی بیش از پیش منزوی گردید. [27] در خرداد ۱۳۸۸ نیز علی‌رغم اتهامات مربوط به تقلب انتخاباتی، محمود احمدی نژاد بار دیگر قدرت را دست گرفت و واکنش‌های اعتراضی مردم نسبت به تقلب انتخاباتی با سرکوب شدید مواجه گردید. آمار بالای کشته شدگان و زندانیان، شکنجه و فقدان آزادی بیان از جمله نتایج خرداد ۸۸ بود. [28]

در چنین وضعیت خفقان آوری، کمپین یک میلیون امضا از دید حکومت تهدیدی است برای امنیت ملی کشور. از ابتدای فعالیت کمپین، حکومت محدودیت‌های شدیدی بر فعالیت‌های آن وارد کرد به طوری که نیروهای امنیتی مانع برگزاری مراسم افتتاحیه کمپین در موسسه رعد شدند. از آن تاریخ به بعد حکومت از شیوه‌های مختلف برای سرکوب کمپین استفاده کرده است. نیروهای امنیتی مانع برگزاری جلسات عمومی کمپین می‌شدند به طوری که اعضا مجبور بودند این جلسات را در خانه هایشان برگزار کنند که البته آن نیز با مقابله حکومت مواجه می‌شد. مقامات امنیتی به خانه‌های اعضا حمله کرده و آن‌ها را دستگیر می‌کردند. [29] پس از دهمین انتخابات ریاست جمهوری، جنبش زنان با محدودیت‌های بسیاری مواجه گردید. با این وجود، کمپین توانسته است با اعضای جنبش‌های مدنی دیگر پیوند خورده و آرمان‌های کمپین را زنده نگاه دارد. [30] پس از خرداد ۸۸، بسیاری از فعالان حقوق زنان مجبور به ترک کشور شدند و این امر موجب گردید تا فعالیت‌های خود را از طریق شبکه‌های اجتماعی ادامه دهند. یکی از اعضای کمپین در تبعید معتقد است "با وجود اینکه نمی‌توان پیامدهای خروج بخشی از بدنه فعال و با تجربه جنبش زنان و شدت گرفتن فشار و سرکوب بر اعضای فعال جنبش زنان را نادیده گرفت، اما تجربه کار در درون شبکه‌های اجتماعی توانسته است مانع فروپاشی جنبش زنان شود و ارتباط حداقلی آن‌ها را برای ادامه کار مشترک حفظ کند". [31] نسرین ستوده نیز معتقد است علی‌رغم فشارهای زیاد بر کمپین، جنبش زنان همچنان به راه خود ادامه می‌دهد. [32]

تا الان، بیش از ۵۰ تن از اعضای کمپین صرفاً به دلیل فعالیت‌هایشان در کمپین بازداشت شده و این در حالی است که صد ها نفر از فعالین کمپین از تحصیل محروم گشته و یا ممنوع الخروج گردیده اند. [33] بارها دولت و بسایت کمپین را فیلتر

کرده و اعضا را مورد بازجویی قرار داده اند. [34] به اتهاماتی چون اقدام علیه امنیت ملی، تبلیغ علیه نظام و تشویش اذهان عمومی، اعضای کمپین دستگیر شده و احکامی مانند حبس، شلاق و تبعید علیه آنان صادر گردیده. دبیر کل سازمان ملل متحد در اسفند سال ۱۳۹۰ طی گزارشی خود نسبت به وضعیت حقوق بشر در ایران، اعمال مجازات علیه اعضای کمپین را مورد توجه قرار داده است. [35] به علاوه، گزارش دیده بان حقوق بشر در اسفند ۱۳۹۰ نشان می‌دهد که چگونه نیروهای امنیتی و مقامات قوه قضاییه، فعالین کمپین را مورد تهدید، بازجویی و بازداشت قرار می‌دهند. [36]

پیام و مخاطب

بنا به گفته نوشین احمدی خراسانی جنبش زنان با حمایت‌های گسترده مردمی در پی‌تأثیر گذاری بر قانون گذران است تا بتواند آن‌ها را متوجه موارد نقض حقوق زنان و لزوم اصلاح قانونی کند. [37] به اعتقاد کمپین قوانین حاضر بازتاب هنجارهای اجتماعی حاضر نیست و می‌بایست تغییر یابند. از طریق آموزش و جمع آوری امضا، کمپین نه تنها در میان مدافعین حقوق زنان که در میان اقشار مختلف جامعه خواسته‌های خود را مطرح می‌کند. مهناز افخمی، وزیر مشاور در امور زنان قبل از انقلاب و بنیان گذار و رئیس سازمان بین المللی آموزش و همکاری زنان، معتقد است جنبش زنان مانند قطرات باران است که کم کم به رود تبدیل می‌شود. کمپین در ابتدا به صورت زمزمه ای بوده در میان فعالان حقوق زنان و کم کم تبدیل به موجی از صداهای مختلف گردیده که همراه با یکدیگر به آن سوی مرزها نیز گسترانید شده است. [38]

بنابراین می‌توان گفت که کمپین در ابتدا قانون گذاران را مورد هدف قرار داده تا از این طریق آن‌ها را وادار به اصلاحات قانونی کنند و در مرحله بعد اقشار مختلف برای بالا بردن سطح آگاهی جامعه نسبت به حقوق زنان. کمپین در منازل و مکان های عمومی مختلف از جمله پارک ها، دانشگاه ها، کارخانه ها، مراکز پزشکی، مذهبی، ورزشی ... با افراد صحبت کرده تا حمایت آن‌ها را برای جنبش زنان جلب کند.

جهت ارتقا مفهوم برابری میان همگان، کمپین تمامی افراد جامعه اعم از زن و مرد را مورد خطاب قرار می‌دهد. به علاوه برای این که جنبش زنان بتواند حمایت گروه‌های مذهبی جامعه را نیز به خود جلب کند، عدم مغایرت خواسته‌هایشان با اسلام را به صراحت اعلام نموده و خواهان تفسیر پویا از دین می‌باشد. بنا به گفته یکی از اعضای کمپین بیشتر فعالان زن در کمپین مسلمان می‌باشند. آن‌ها همیشه می‌گویند: ما به اسلام معتقد هستیم و تنها قوانین حاضر را به چالش کشیده و معتقدیم که این قوانین با شرایط حاضر جامعه مطابقت ندارد. [39] جهت ارائه تفاسیر پویا از دین، کمپین از نظریات فقهایی چون آیت الله صانعی و آیت الله بجنوردی بهره برده است. [40] اجتهاد یکی از منابع فقه پویا بوده که کمپین از آن جهت انطباق قوانین اسلامی با تغییرات اجتماعی از طریق فقه‌های متجدد بهره می‌برد.

کمپین خود را از جهت گیری‌های سیاسی بری نموده و جهت حفظ استقلال خویش، از هیچ نهاد داخلی یا خارجی منابع مالی دریافت نمی‌کند. [41] البته علی‌رغم مسالمت آمیز بودن فعالیت های جنبش زنان به دور از مواضع سیاسی، بارها کمپین مورد هدف حکومت قرار گرفته. به عقیده پروین اردلان به خاطر فضای سیاسی بسته جامعه حاضر ایران، جنبش‌های اجتماعی نظیر جنبش زنان علی‌رغم میل باطنی‌شان در مسیر سیاسی قرار می‌گیرند. [42]

ما به موفقیت بزرگی دست یافتیم اگر چه با سرکوب‌های حکومتی مواجه بودیم. دیگر هیچ کس از صحبت کردن درباره حقوق زنان ترسی ندارد و این موفقیت بسیار بزرگی است.

بنا به گفته فریبا داودی مهاجر، کمپین در پی شبکه سازی در سطح محلی، منطقه‌ای و در نهایت بین المللی بوده است. [43] کمپین توانسته است با شبکه‌های محدودتری در زمینه حقوق زنان نیز همچون کمپین علیه سنگسار، ارتباط برقرار کند. پروین اردلان معتقد است "مفهوم برابری حساسیت ما نسبت به نابرابری در زمینه‌های مختلف را برانگیخته است ... و در واقع این امر نقطه مشترکی است میان ما، جنبش‌های دانشجویی، اقلیت‌ها و حتی جنبش‌های کارگری ...". [44] طی کمپین دهمین انتخابات ریاست جمهوری، جنبش زنان در ائتلافی به همراهی بیش از ۴۰ گروه فعال حقوق بشر، سعی در مطرح کردن مفهوم برابری در میان خواسته‌های کاندیداها داشتند. [45] همچنین، پس از انتخابات نیز، اعضای کمپین در حمایت از خانواده‌های زندانیان، به خصوص زنان، شبکه‌ای را ایجاد کردند تا خانواده‌ها را پشت درب زندان‌ها همراهی کرده، در اعتراضاتشان شرکت کرده و تجارب خود را به خانواده‌ها انتقال دهند.

در طی دو سال اخیر، بسیاری از فعالان کمپین مجبور به ترک کشور شدند و سعی کردند تا از طریق رسانه‌های آزاد، جامعه مدنی و سازمان‌های بین المللی، موارد نقض حقوق بشر در ایران را انعکاس دهند. بنا به گفته یکی از فعالان دنیای بیرونی امکانات بسیاری به ما می‌دهد، آزادی بیان و تجمعات امکان فعالیت آزاد را به ما داده به طوری که بتوانیم صدای فعالان در ایران را انعکاس دهیم. [46] به عقیده یکی دیگر از اعضای کمپین "در این میان، آن بخش از فعالان جنبش زنان که به تازگی ایران را ترک کرده‌اند، با حضور خود در جمع زنان فعال خارج از ایران و ارتباطات گسترده و عمیق با فعالان زن داخل ایران، توانستند مرز بین فعالان "داخل‌نشین و خارج‌نشین" را تا حد خیلی زیادی کمرنگ کنند و پل ارتباطی قابل اطمینانی بین این دو بخش از جنبش زنان باشند." [47]

در سطح جهانی نیز شیرین عبادی، برنده جایزه صلح نوبل، نقش مهمی را در مطرح کردن خواسته‌های زنان در سطح جهانی ایفا نموده و این در حالی است که افراد سرشناسی چون دالای لاما حمایت خود را از جنبش زنان در ایران اعلام کرده اند. چند تن از اعضای کمپین نیز به دلیل فعالیت‌هایشان در کمپین جوایز بین المللی دریافت نموده اند از جمله آن‌ها عبارتند از جایزه اولاف پالمه ۲۰۰۷ ، جایزه دویچه وله/ گزارشگران بدون مرز ۲۰۰۸ ، جایزه سیمون دوبوار برای آزادی زنان ۲۰۰۹ ، جایزه حقوق زنان جهان بنیاد اکثریت فمینیستی ۲۰۰۹ و جایزه زنان منتخب سال مجله گلمور [48] . ۲۰۰۹

تا پایان سال ۲۰۰۹ ، اگر چه امضاها به طور رسمی شمارش نشده، اما تخمین زده می‌شود که صدها هزار امضا جمع آوری گردیده. [49] یکی از بنیان گذاران کمپین می‌گوید: ما به موفقیت بزرگی دست یافتیم اگر چه با سرکوب‌های حکومتی مواجه بودیم، دیگر هیچ کس از صحبت کردن درباره حقوق زنان ترسی ندارد و این موفقیت بسیار بزرگی است. [5]

Footnotes

- [1] Khorasani, Noushin Ahmadi. [“The Fate of the Family Protection Law: Noushin Ahmadi Khorasani's Interview with Mahnaz Afkhami, the Second Woman Minister in Iran.”](#) 14 Oct. 2008. The Feminist School.
- [2] Noshiravani, Reyhaneh. [“Iranian women in the era of modernization: a chronology.”](#) 25 Aug. 2009. Foundation for Iranian Studies.
- [3] Noshiravani, Reyhaneh. [“Iranian women and the Islamic Republic: a chronology.”](#) 25 Aug. 2009. Foundation for Iranian Studies.
- [4] Ebadi, Shirin. *Iran Awakening: One Woman's Journey to Reclaim Her Life and Country*. New York: Random House, 2007. 51.
- [5] Kar, Mehrangiz. [“Women, the Victims of the Iranian Revolution.”](#) 5 March 2010. Gozaar.
- [6] Khorasani, Noushin Ahmadi. *Iranian Women's One Million Signatures Campaign for Equality: The Inside Story*. Washington, DC: Women's Learning Partnership, 2010, 5.
- [7] Feminist School, [سه سند اصلی کمپین](#) “Three main documents of the Campaign.”
- [8] Feminist School, [تاریخچه « 22 خرداد »، روز همبستگی زنان ایران](#) “The history of June 11, the day of Iranian women’s solidarity”. June 3, 2008.
- [9] Power, Carla. [“The Women of Iran’s One Million Signatures Campaign: The Activists.”](#) Glamour Magazine. November 3, 2009.
- [10] One Million Signatures Campaign. [درباره کمپین](#) “What is the Campaign”. Change for Equality. June 30, 2008. Feminist School, [میلیون امضاءروایتِ اوج و افول کمپین یک](#), “Peak and decline of the Campaign”. August 21, 2010.
- [11] Fariba Davoudi Mohajer, [کمپین یک میلیون امضا](#) Teil 2.
- [12] One Million Signatures Campaign. [About.](#) Change for Equality. August 28, 2006.
- [13] Mina Jafari, [کمپین یک میلیون امضا: چهار سال تحرک، تنش و تجربه](#), The Campaign: Four years of movement, challenge and experience. Radio Zamaneh. September 4, 2010.
- [14] One Million Signatures Campaign. [About.](#) Change for Equality. August 28, 2006.
- [15] Fariba Davoodi Mohajer. “Interview with Tavaana.” 2010.
- [16] One Million Signatures Campaign. [درباره کمپین](#) “What is the Campaign”. Change for Equality. June 30, 2008.
- [17] Members who joined the campaign during the first 6 months of the campaign’s activity.
- [18] Khorasani, p. 47.
- [19] Khorasani, p. 54.
- [20] Khorasani, p. 71.
- [21] One Million Signatures Campaign. [درباره کمپین](#) “How to join the Campaign”. Change for Equality. May 6, 2008.
- [22] Fatemeh Masjedi. [دست یافتن به برابری به سادگی ممکن نیست](#), “It is not easy to achieve equality”. Equal [Family Law](#), September 4, 2010.
- [23] Khorasani, p. 67.
- [24] Khorasani, p. 70.
- [25] Freedom House, [Iran \(Civil Society\)](#).
- [26] [UN General Assembly Resolution on the Situation of Human Rights in Iran, 20 December 1993, A/RES/48/145.](#)
- [27] Freedom House.

- [28] Freedom House. [“Freedom in the World 2011: Iran.”](#)
- [29] One Million Signatures Campaign. [“پرستو الهیاری”](#) Change for Equality. November 8, 2008.
- [30] Kaveh Mozaffari.
- [31] Mariam Hosein Khah, [مهاجرت فعالان زن و تغییر مرزهای جنبش زنان](#) “The immigration of Women’s activists and change of borders of Women’s movement”. Equal Family Law. March 9, 2011.
- [32] “The One Million Signatures Campaign, four years later”. Deutsche Welle. August 26, 2010.
- [33] Power, Carla. [“The Women of Iran’s One Million Signatures Campaign: The Activists.”](#) Glamour Magazine. November 3, 2009.
- [34] Ibid.
- [35] Interim report of the Secretary-General on the situation of human rights in Iran, A/HRC/16/75, March 14, 2011 [متن پی دی اف](#).
- [36] [Iran: Allow Women's March for Equality](#), Human Rights Watch, March 7, 2011.
- [37] Khorasani, p. 60.
- [38] Khorasani, p. 2.
- [39] [“One in One Million: Leila Alikarami Interview.”](#) New Internationalist. October 22, 2009.
- [40] One Million Signatures Campaign. [درباره کمپین](#) “What is the Campaign”. Change for Equality. May 6, 2008.
- [41] Ibid.
- [42] Parvin Ardalan, [کنکاشی در هویت جنبشی ما و رفتار جنبشی](#) “Exploring our movement identity as well as the movement attitude”. July 15, 2010.
- [43] Mohajer, Fariba Davoodi. “Interview with Tavaana.” 2010.
- [44] Parvin Ardalan.
- [45] Khorasani, p. 90-1.
- [46] Asieh Amini, [اعتراض زنان در بیرون، ادامه‌ی کنشگری است](#). Radio Zamaneh. November 1, 2010.
- [47] Mariam Hosein Khah.
- [48] Tahmasebi, Sussan. [“One Million Signatures Campaign: Answers to Your Most Frequently Asked Questions.”](#) Change for Equality. February 24, 2008.
- [49] Power.
- [50] Fathi, Nazila. [“Starting at home, Iran’s women fight for rights.”](#) [The New York Times](#). 12 Feb. 2009.